Усе життя в ургентній хірургії

20 січня виповнюється 70 років з дня народження завідуючого хірургічним відділенням Андрушівської ЦРЛ **Володимира Васильовича Трубнікова**, людини, яка ось уже впродовж 47 років займається великою хірургією, практично живе нею, досягши у ній усіх можливих вершин, бо, як каже сам ювіляр, "єдине з оперативних втручань, чого не доводилось мені робити в моєму житті,- це трепанація черепа". На його рахунку сотні тисяч операцій, а за ними - врятовані людські життя, повернуті в родини члени сімей.

Він родом з Харкова, а до Житомира їх сім’я переїхала, коли батька Василя Кононовича направили сюди на роботу, як це часто бувало в ті роки з партійними та господарськими працівниками. Василь Кононович був з так званих "тридцятитисячників", яких у 1955-57 роки направляли керувати економічно слабкими або відсталими колгоспами.

Першою в родині стати лікарем вирішила рідна сестра Володимира Васильовича Тетяна, обравши для навчання Тернопільський медінститут ім. І.Я. Горбачевського, а коли після закінчення школи батьки запитали Володимира Васильовича, чи піде він у медицину, відповів ствердно, щоправда, обравши для навчання вже Львівський медінститут. Навчаючись у виші, був впевнений, що його покликання - хірургія і останні два роки навчання утверджувався вже саме у цій професії. Відразу після закінчення вишу він два роки відпрацював у Черкаській районній лікарні, а потім - декілька десятиліть поспіль у другій міській лікарні м. Житомира в ургентній бригаді, доки доля в останні кілька років не закинула його в Андрушівку, і, як вважають колеги Володимира Васильовича, "лікувальний заклад від цього лише виграв".

Залишилась вірною професії лікаря і сестра Володимира Васильовича - Тетяна Василівна Кравчук, яка завідує гінекологічним відділенням Баранівської ЦРЛ, в обласному перинатальному центрі працює сестрою медичною операційною дружина ювіляра Людмила Людвігівна, з якою він колись познайомився в операційній. "Володимир

Васильович належить до тих хірургів, говорить Людмила Людвігівна, - яких пам’ятають. Йому телефонують зі словами вдячності пацієнти, яких він оперував і більше 20 років тому. Це надзвичайно добра, щира людина, з гарним почуттям гумору, це опора всієї нашої родини. Окрім спорту, чоловік любить працювати на дачі, дуже любить море. Цього року,- говорить Людмила Людвігівна, ми в родині відзначатимемо ще одну дату - наше срібне весілля, 25 років з дня реєстрації шлюбу. Від себе ж додам, що, можливо, через те, що бачили на прикладі батька, яка то важка професія, не пішли у медицину його діти - син Ігор і донька Світлана, а може, відбудеться стрибок через покоління і стануть медиками троє онуків Володимира Васильовича - час покаже. А поки що, слово його колегам.

"Найкращий ургентний хірург області"

- Я прийшов на роботу у другу міську у 1975 році, - говорить завідувач хірургічного відділення №2 (відділення гнійної хірургії) ЦМЛ №2 А.О. Мельничук, - коли В.В. Трубніков вже працював в ургентній хірургії, якій він присвятив практично усе своє життя. А це вважай роками безсонні ночі, велика відповідальність - це надзвичайно важко, тож, щоб трохи дати йому перепочинок, змінити, так би мовити обстановку, я як керівник на той час цього лікувального закладу запропонував Володимиру Васильовичу піти попрацювати в поліклініку, на що у відповідь почув категоричне ні: "Не моя це робота, моя робота - ургентна хірургія. Я знаю, що прооперував людину, а потім виходив і бачу результат, оце моє".

У 70-80 роках у нас тут у другій міській організувалася гарна хірургічна команда: операції на шлунково-кишковому тракті, резекції шлунка, кишківника, операції на судинах, щитоподібній залозі - колись ми багато таких операцій виконували, а колега Трубніков спеціалізувався на невідкладній хірургії - тромбози кишечника, гангрени кишечника, онкології різного характеру, ножові і вогнепальні поранення, якими особливо були характерні у 90-і роки, і скажу Вам, з усим цим хірург Трубніков справлявся прекрасно. Вважаю його досвід дуже цінним для молодих, він прекрасний фахівець, що й підтверджує його 30-річний стаж хірурга вищої категорії, і порядна людина.

- З Володимиром Васильовичем я познайомився, коли прийшов на інтернатуру у другу міську лікарню, - говорить Василь Анатолійович Голішевський, лікар-хірург ЦМЛ №2 м. Житомира, - і з першого разу мені пощастило асистувати хірургу Трубнікову. Той день назавжди залишився у мене в пам'яті - то було оперативне втручання з приводу перфоративної виразки шлунка, і вправні руки Володимира Васильовича під час роботи, то був дійсно справжній майстер-клас хірурга. В той рік на інтернатуру нас прийшло двоє, і ми завжди з моїм колегою-інтерном прагнули потрапити на чергування разом саме з Володимиром Васильовичем, який щедро ділився з нами своїм досвідом і з яким нас

поєднує тепер усе життя міцна чоловіча дружба. Володимира Васильовича вважаю кращим ургентним хірургом не лише області, а й, мабуть, загалом усієї України. Він оперує грамотно, швидко, в кожному його русі відчувається впевненість, філігранна майстерність. На його рахунку тисячі вдало виконаних оперативних втручань - тих, з якими поступають пацієнти при невідкладній допомозі, у тому числі поранення грудної порожнини, легень тощо. Коли поступав хворий у приймальне відділення, Володимир Васильович під час чергування завжди поспішав туди, щоб особисто оглянути пацієнта і при потребі відразу ж приступити до операції. Тож усім землякам з Андрушівщини, де тепер працює В.В. Трубніков, тепер при нагоді кажу: "Ви навіть не уявляєте, як Вам пощастило з таким хірургом".

Пам'ятаю, як Володимир Васильович часто любив повторювати: "Потрібно працювати, не люблю балачок". За натурою він правдолюб, завжди відкрито висловлює свою думку, хоча, можливо, це й не усім до вподоби. Він людина ще того, можна сказати, колишнього загартування - любить дивитися фільми про Другу світову війну, про розвідників, полюбляє читати, захоплюється спортом, зокрема грою у футбол - у студентські роки виступав за збірну команду Львівського медінституту, де навчався, потім - багато років захищав честь нашої другої міської лікарні на спортивних змаганнях.

- На чергуванні з ним було завжди спокійно, - приєднався до розмови Василь Андрійович Беспалько, лікар-хірург ЦМЛ №2, - ми знали - з таким досвідченим хірургом, як Володимир Васильович, чергування пройде спокійно. До нього приїздили на консультацію пацієнти навіть з інших областей. Молоді хірурги виборювали право з ним чергувати - бо у нього можна було багато чому навчитися, у тому числі й діагностиці. Тож ми цінуємо його професіоналізм, вірність професії, його досвід і бажаємо ще багато років активної праці в улюбленій професії.

До сердечних побажань на адресу ювіляра приєднуються усі члени Асоціації хірургів Житомирської області, які поважають незмінність життєвим принципам Володимира Васильовича, відданість справі і його бойовий козацький дух та зичать йому міцного здоров'я ще на багато років поспіль.

Тамара Архипчук